

РЕШЕНИЕ

№ 4439

гр. София, 05.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 27.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **6153** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203–чл. 207 от Административно – процесуалния кодекс във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на О. С. С., ЕГН:[ЕИК], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] ап.16, чрез адвокат С. Д., със съдебен адрес: [населено място], [улица], против Столична дирекция на вътрешните работи към Министерство на вътрешните работи /СДВР-МВР/, [населено място], [улица], с която са предявени кумулативно съединени иски за заплащане на обезщетение за причинени имуществени и неимуществени вреди, вследствие на действия на служители на СДВР и отмененото с влязъл в сила съдебен акт Наказателно постановление № 19-4332-001338/19.02.2019 г., издадено от Г. В. Б., Началник група към СДВР, Отдел „Пътна полиция”.

Предявените иски претенции са, както следва:

- сума в размер на 300.00 лева, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално съдействие и защита в производството по НАХД № 18809/2017 г. по описа на СРС, НО, 11 състав, заедно със законна лихва за забава, считано от датата на влизане в сила на решението на съда по отмяната на незаконосъобразното наказателно постановление - 09.07.2019 г. до окончателното изплащане на сумата;

- сума в размер на 200.00 лева, представляваща недължимо заплатена глоба по отменено от съда Наказателно постановление № 19-4332- 001338/19.02.2019 г. на Г. В. Б., Началник група към СДВР, Отдел „Пътна полиция”, заедно със законна лихва за

забава, от датата на влизане в сила на решението на съда по отмяната на незаконосъобразното наказателно постановление - 09.07.2019 г., до окончателното изплащане на сумата;

- сума в размер на 4.00 лева, представляваща вреда от заплатена допълнително комисионна при внасяне на глоба по отменено от съда Наказателно постановление № 19-4332-001338/19.02.2019 г., издадено от Г. В. Б., Началник група към СДВР, Отдел „Пътна полиция“;

- сума в размер на 500.00 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в причинен емоционален стрес, страдания, неудобства и като цяло негативно въздействие върху психиката на ищцата, довело до промяна в нейното поведение.

В исковата молба се твърди, че в резултат на неправомерна маневра от страна на полицейски служител било реализирано ПТП с ищцата. След случилото се, в подкрепа на полицейския служител на мястото на инцидента пристигнали пет патрулни коли на СДВР с негови колеги, които обградили С. и й вменили, че тя е виновна за настъпилото ПТП. Така вместо да успокоят уплашената от силния удар ищца, полицейските служители проявили агресия, като я накарали да подпише АУАН, със съдържанието на който не била съгласна. Тези действия на служителите на МВР предизвикали у ищцата силен емоционален стрес, нервно напрежение и страх да шофира собственото си МПС. Посочено е, че тези негативни емоции, ищцата продължила да изпитва месеци след инцидента, а най-интензивно след издаването на отмененото НП, в което била определена непосилна за нея глоба, въпреки дадените писмени обяснения, опровергаващи вината ѝ за настъпилото ПТП. Твърди се, че вследствие на гореописаната фактическа обстановка, ищцата започнала да изпитва съмнения в почтеността на органите на реда.

В хода на устните състезания по делото ищцата, представлявана от адв. Д. счита, че в хода на съдебното производство са събрани достатъчно доказателства в подкрепа на твърдените имуществени и неимуществени вреди. Претендира разноски в минимален размер, за които представя списък, съдържащ доказателства за заплащането им.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи към Министерство на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител юрк. Д., моли съда да остави исковата молба без уважение. Счита за недопустима претенцията на ищцата в размер на 200 лева, представляваща заплатена глоба по отменения административен акт. В тази връзка сочи, че е налице друг ред за възстановяване на недължимо платените глоби, посочен на страницата на СДВР. По отношение на претенцията в размерна 300 лева, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение по НАХД № 18809/2017 г. счита, че същата е неоснователна. Относно претендираното обезщетение в размер на 500 лв. за претърпени неимуществени вреди, ответникът счита, че не е доказано наличието на предпоставките, визирани в ЗОДОВ. Представя подробни писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че искът е частично основателен в частта, касаеща имуществени вреди и по -конкретно заплатения от ищцата адвокатски хонорар. По отношение на твърдените неимуществени вреди, счита същите за недоказани.

Административен съд София град, 21-ви състав, като взе предвид изложените от страните становища и извърши съвкупна преценка на доказателствата, намира за установено следното от фактическа страна:

От приетите по делото доказателства се установява, че на 19.01.2019 г. около 23:00 часа, ищцата управлявала лек автомобил марка „Сузуки“, модел „И.“, ДК [рег.номер на МПС] , в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]. Преди регулираното с пътни знаци кръстовище с [улица], пътното платно имало една лента за движение в посоката на С., а зад нея се движел патрулен автомобил на СДВР, марка „О.“, модел „А.“, ДК [рег.номер на МПС] . С. предприела маневра „ляв завой“, при което настъпило ПТП с опитващия се да я изпревари полицейски автомобил, който я ударил странично със своята предна част.

С Наказателно постановление № 19-4332-001338/19.02.2019 г. /л.8/, издадено от началник група при ОПП-СДВР, на осн. чл. 179, ал.2 вр. с ал.1, т.5 ЗДвП, на О. С. била наложена глоба, в размер на 200.00 лева, за нарушение на чл. 25, ал.1 от ЗДвП.

По делото е приложено копие от вносна бележка от 07.03.2019 г. /л.14/, видно от която на същата дата О. С. С. е направила паричен превод в размер на 200.00 лева, с основание НП и фиш/ЗДвП. От същата бележка е видно, че ищцата е заплатила и комисионна в размер на 04.00 лева.

С решение № 150340/25.06.2019 г. по НАХД № 5582/2019 г. /вж. съдебно удостоверение от 20.02.2023 г., л.46/ по описа на СРС, НО, 11 –ти състав, НП № 19-4332-001338/19.02.2019 г. било отменено като незаконосъобразно. Видно от същото, СРС не е присъдил разноски на ищцата /л.9/.

По делото е представено копие от договор за правна защита и съдействие № А0413559 /л.12/, сключен между О. С. и адв. С. И. Д. за оказване на правна защита и процесуално представителство по дело срещу НП 19-4332-001338/19.02.2019 г. В договора е посочено, че С. е платила в брой договореното между страните адвокатско възнаграждение в размер на 300.00 лева.

В хода на настоящото производство са изслушани показанията на свидетеля С. О. С., които съдът кредитира като последователни, конкретни и непротиворечиви. При преценката им отчита, че е налице хипотезата на чл. 172 от ГПК, доколкото свидетелят е зет на ищцата.

Свидетелят С. заявява, че в деня на ПТП, тъща му го извикала по мобилния телефон, след като я обкръжили двама полицаи, които я разплакали и я принуждавали да подпише съставен от тях акт. Свидетелят твърди, че така я намерил – обкръжена от полицаи, двама от които седящи в патрулката. Спомнял си, че той и тъща му били обкръжени от 10 полицаи, единият от които й крещял, че трябва да подпише, че тя е нарушителят. Споделя, че не помни да е виждал толкова патрулни коли на едно място. Назовава точното място на ПТП-то. Споделя, че заварил ищцата разтреперана, разплакана, не можеща да говори. Спомня си, че било към 23:00 часа, в тъмната част на денонощието. Споделя, че по ищцата нямало кървящи рани, но от удара при ПТП-то си ударила главата в стъклото на автомобила и имала голяма видима цицина от лявата страна. Споделя, че към онзи момент ищцата категорично не считала, че има вина за инцидента. Твърди, че колата й е ударена отзад. Заявява, че ищцата му споделила, че изпитва недоверие към хората, които трябва да пазят живота и здравето й, а вместо това я притискали да подпише нещо, което не смята за вярно. Твърди, че тъща му повече не се качила в кола около година и половина. Споделя, че не искала да „гледа“ полицаи. Свидетелят твърди, че ищцата вдигала кръвно. Спомня си, че първата нощ едва я успокоили. Отбелязва, че ищцата е дребна жена, около 1.53 см. Висока, около 50 кг. и е на възраст между 65 и 70 години. Знае, че е родена през 1955 г. По думите му, С. и към момента изпитвала страх от полицаи. Страхувала се от

репресия. Споделя, че след инцидента ищцата не е посетила лекар. Мазали я вкъщи с олио. Споделя, че по думите на О., патрулният автомобил не е бил с включен звуков или светлинен сигнал.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Предявените кумулативно съединени иски са процесуално допустими – претендира се обезщетяване на имуществени и неимуществени вреди, за които се твърди, че са настъпили в резултат на незаконосъобразни действия на служители на СДВР и издаденото впоследствие обявено за незаконосъобразно НП. Съобразно разпоредбата на чл. 205 от АПК, искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразни действия се твърди, че са причинени вредите – Столична дирекция на вътрешните работи.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорност за дейност на ответника, предвидена в чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, следва да са налице трите елемента от правопораждащия фактически състав: 1. Незаконосъобразно действие или бездействие; 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между вредите и незаконосъобразното действие или бездействие. Отговорността е безвиновна - съгласно чл.4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

С аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл.4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

1. По исковете за обезщетение за причинени имуществени вреди:

За да бъде уважена исковата претенция за имуществени вреди, на първо място е необходимо да е налице акт, издаден в изпълнение на административна дейност, който да е бил отменен като незаконосъобразен. В конкретния случай безспорно се установи, че наказателното постановление, издадено от компетентен орган по повод реализирано на 19.01.2019 г. ПТП, с адресат ищцата, е отменено с влязъл в сила съдебен акт като незаконосъобразно. Следователно е налице първата предпоставка от фактическия състав на чл.1, ал.1 ЗОДОВ - незаконосъобразен акт.

На второ място, въз основа на представените с исковата молба доказателства се установи, че ищцата е заплатила:

1.) На 07.03.2019 г. сумата, ведно с комисионната по наложената й с отмененото като незаконосъобразно НП глоба по банкова сметка на СДВР в общ в размер на 204.00 лева, от които 200.00 лева – представляваща наложената й с отмененото НП глоба и 04.00 лева комисионна, заплащането на която е необходимо условие за превеждане на сумата по определения от МВР ред. Това се установява от представената вносна

бележка за внесена сума на л. 14 от делото;

2.) На следващо място, от приложеното по делото копие от договор за правна защита и съдействие № А0413559 /л.12/, сключен между О. С. и адв. С. И. Д. за оказване на правна защита и процесуално представителство по дело срещу НП 19-4332-001338/19.02.2019 г., се установява, че С. е платила в брой договореното между страните адвокатско възнаграждение в размер на 300.00 лева. Тук е моментът, съдът да посочи, че съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, ДВ, брой 94 от 29 ноември 2019 г., в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административно процесуалния кодекс (АПК). Видно от датата на решението, с което е отменено като незаконосъобразно НП, същото е издадено на 25.06.2019 г., поради което ищцата не е имала възможност да претендира присъждане на платеното от нея адвокатско възнаграждение.

Обсъдените по-горе плащания от ищцата, представляват разходи, които безспорно съставляват неблагоприятен за С. резултат. Паричните разходи, представляващи заплащане на глоба и комисионна, както и на адвокатски хонорар за процесуално представителство по заведеното от нея НАХД №5582/2019 г. по описа на СРС, са в причинно-следствена връзка с отмененото като незаконосъобразно наказателно постановление. Изводите на съда са подкрепени от установените факти в случая, а именно в това, че ответникът е издал наказателно постановление срещу ищцата за извършено от нея нарушение на правилата за движение по пътищата. Издаденото наказателно постановление е отменено като незаконосъобразно с влязло в сила решение на СРС, но преди това от страна на ищцата е заплатена сумата за глобата, посочена като дължима в отмененото наказателно постановление. Следователно заплащането на сумата в общ размер на 204.00 лв. за наложена глоба, ведно с дължимата при заплащане комисионна, както и заплатената сума в размер на 300.00 лева за процесуално представителство, са в пряка причинно-следствена връзка с отмененото като незаконосъобразно наказателно постановление, тъй като ако същото не е било издадено, то е нямало да се стигне до заплащане на процесната глоба, комисионна и адвокатско възнаграждение.

По отношение на възраженията на ответника, посочени в отговора на исковата молба, касаещи давностните срокове по чл.111от ЗЗД, съдът обръща внимание, че същите касаят вземания за възнаграждения за труд. Следователно претенция по горесцитирания член следва да е предявена от положилия труд, а не от платилия възнаграждение за труд. Отделно от това пояснение, съдът обръща внимание, че в настоящия случай се касае за искова претенция за обезщетение по ЗОДОВ. Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл.4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, каквито в настоящия случай се явяват заплатената глоба, комисионна и заплатеното адвокатско възнаграждение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат, каквито са обсъдените в т. II вреди.

На следващо място, настоящият съдебен състав, счита за неоснователно релевираните от ответника доводи в отговора по исковата молба, а именно, че е налице специален ред, по който могат да бъдат възстановени неоснователно заплатените суми. Така въведените от МВР правила за възстановяване /връщане/ на недължимо внесени суми за глоби във Фонд за безопасност на движението не представляват специален ред за обезщетение на вредите, а също така и сумата по искане не подлежи на

възстановяване и по правилата на чл. 128-129 от ДОПК /в този смисъл Решение № 1210/30.01.2019 г. по административно дело № 10320/2018 г. по описа на ВАС, Решение № 11987/22.12.2022 г., постановено по административно дело № 7610/2022 г. по описа на ВАС/.

С оглед така установеното, настоящият съдебен състав счита исковата претенция за доказана по основание и размер. Обезщетението е дължимо в пълния заявен от ищцата размер за сумите от 200.00 лева, 04.00 лева и 300.00 лева. Представените платежна бележка за плащане на глобата и договор за правна защита са доказателства за претендираните суми, а от тук и реализирането на имуществената вреда за ищцата, чиито патримониум е засегнат отрицателно чрез внасяне/заплащане на претендираните с иска суми.

II. По иска за обезщетение за неимуществени вреди:

Ищцата твърди, че след настъпилото ПТП, пристигналите на място служители на СДВР /пет патрулни коли/ проявили агресия, като я накарали да подпише АУАН, със съдържанието на който не била съгласна. Тези действия на служителите на СДВР предизвикали у ищцата силен емоционален стрес, нервно напрежение и страх да шофира собственото си МПС, които продължила да изпитва месеци след инцидента, а най-интензивно след издаването на отмененото НП. В подкрепа на твърденията в исковата молба, разпитаният по делото свидетел уточнява, че в деня на ПТП-то *„с ищцата били обкръжени от 10 полицаи, единият от които ѝ крещял, че трябва да подпише съставения акт (АУАН), тъй като тя е нарушителят“*, *„заварил ищцата разтреперана, разплакана, не можеща да говори“*, *„след случилото се, ищцата повече не се качила в кола около година и половина, не искала да „гледа“ полицаи и вдигала кръвно“*.

Видно от представените по делото доказателства, на 19.01.2019 г. /датата на настъпилото ПТП/ на ищцата бил издаден АУАН № АА202779 за това, че на 19.01.2019 г. около 23:00 часа, в [населено място], по бул. „Т. К. , управлявала личния си автомобил марка „Сузуки“, модел „И.“, ДК [рег.номер на МПС] , като на регулирано кръстовище с [улица], с пътни знаци, при маневра „ляв завой“ реализирала ПТП с попътно движещия се отляво и изпреварващ лека автомобил марка „О.“, модел „А.“, ДК [рег.номер на МПС] . В същия било посочено, че С. предприела маневра, с която създавала опасност за участниците в движението без да се съобразява с тях, след което реализирала ПТП.

На база на горните установявания, обективирани в издадения и подписан „против волята“ на ищцата АУАН, на 19.02.2019 г. било издадено НП № 19-4332-001338/19.02.2019 г. /л.8/, издадено от началник група при ОПП-СДВР, на осн. чл. 179, ал.2 вр. с ал.1, т.5 ЗДвП, на О. С. била наложена глоба, в размер на 200.00 лева, за нарушение на чл. 25, ал.1 от ЗДвП.

В мотивите на решение № 150340/25.06.2019 г. по НАХД № 5582/2019 г. /вж. съдебно удостоверение от 20.02.2023 г., л.46/ по описа на СРС, НО, 11 –ти състав, с което е отменено горесцитираното НП е посочено, че фактическата обстановка установява движещ се автомобил на ищцата и патрулен автомобил зад него, предприел неправилно изпреварване в насрещната лента в кръстовище, поради което неправомерно било санкционирано поведението на С.. С тези мотиви, СРС отменя като незаконосъобразно НП.

С оглед гореизложеното, настоящият съдебен състав приема за доказано наличието на неправомерни действия и бездействия на служителите на СДВР, непосредствено след реализираното ПТП. Неправомерното бездействие се състои в липсата на безпристрастно проведено разследване, което да установи причините довели до ПТП, което е следвало да бъде извършено преди издаването на АУАН. Неправомерните действия от страна на служителите на ответника се състоят в демонстриране на сила (10 полицаи обградили ищцата), крясъци и принуда да подпише акт, с който ѝ се вменява вина за поведение, каквото не е реализирала.

Съдът съобразява ноторно известното определяне на стреса в науките психология, неврология и психиатрия като състояние на силно физическо, нервно напрежение, предизвикано от негативни фактори или физическо, или емоционално въздействие и усещане. Ноторно известно е също, че негативният стрес /дистрес или вредоносен стрес/ включва всички видове дразнителни, които могат да бъдат оценени като неприятни, стряскащи, нарушаващи нормалното ниво на спокойствие у човека. В по-тежки ситуации, тези външни фактори могат да бъдат застрашаващи живота и здравето на човека.

Съдът споделя твърденията, изложени в исковата молба, че след ПТП като процесното, предизвикано при нарушение на ЗДвП от друг участник, както и събралите се непосредствено след това служители на СДВР /10 на брой/ в негова подкрепа е съвсем нормално да се увеличи значително нивото на стрес у ищцата така. Свидетелските показания в тази насока потвърждават физически реакции, характерни за покачване на нивото на стрес, а именно – *„ищцата била разтреперана, разплакана, не можеща да говори“*.

На следващо място, не следва да бъде пренебрегнато, че вредоносният стрес може да доведе до трайни промени в поведението на засегнатото лице. Такива са например – нежеланието за видове общуване, емоционални повреди и др. В тази връзка, нежеланието на ищцата да общува с полицаи, както и да шофира самостоятелно личния си автомобил са типични реакции, предизвикани от наличието на повишен стрес, вследствие на дадена ситуация, каквато в случая се явява ПТП-то и настъпилите след него последици за С..

Ето защо, настоящият съдебен състав счита, че от събраните по делото писмени и устни доказателства, исковата претенция в тази част следва да се приеме за основателна и доказана, тъй като неправомерните действия и бездействия на служителите на ответника, обсъдени по-горе, както и в съдебния акт, с който е отменено НП са в пряка и непосредствена връзка с породения у ищцата стрес, представляващ неимуществени вреди по смисъла на ЗОДОВ.

Поради изложеното, съдът приема, че са налице материалноправните предпоставки за основателност на предявените кумулативно съединени иски – налице е незаконосъобразен акт на административен орган, доказва се настъпването на имуществени и неимуществени вреди, както и пряка, и непосредствена причинна връзка между тези вреди и незаконосъобразния акт. Размерът на обезщетението за неимуществените вреди следва да бъде определен съгласно чл. 52 от ЗЗД – по справедливост. Справедливостта не е

абстрактно понятие, а се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики - характер и степен на увреждане, начин и обстоятелства, при които е получено, последици, продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, обществено и социално положение. При определяне на размера на обезщетението за установените в случая сериозни негативни преживявания, съдът приема на първо място за доказано, че вредите са търпени в продължителен период от време - около една година, считано от датата на ПТП-то, което е обективно и логично с оглед възрастта и личността на ищцата. В тази връзка следва да се отчете обстоятелството, че ищцата е на възраст над средната, както и фактът, че към момента на издаване на НП тя е имала 39 контролни точки, което води до извод, че не е извършвала нарушения на ЗДвП, следователно до онзи момент е била изряден шофьор, което е основание за по-засилена ѝ чувствителност към несправедливо наложеното ѝ наказание. По делото се доказва и, че негативните преживявания са се отразили на възможността ѝ да шофира за определен период и са разрушили доверието ѝ към органите на реда. На следващо място, съдът счита, че от събраните по делото устни доказателства можа да се направи обоснован извод, че ищцата е била подложена и на унижително отношение в деня на ПТП-то, след като е била обградена от 10 служители на СДВР, част от които са ѝ „крещели“ да подпише акт, със съдържанието на който същата не е била съгласна. Според константната практика на ЕСПЧ, „дадено лице се унижава или принизява, като се демонстрира липса на зачитане или омаловажаване на човешкото му достойнство, или предизвика чувство на страх, страдание и малоценност, които могат да пречупят психиката и физическата устойчивост на дадено лице“ /решение на ЕСПЧ по делото *Pretty v UK* 2002/. По тези съображения, съдът приема, че справедливото обезщетение за настъпилите вреди в резултат на незаконосъобразните действия и бездействия на служителите на СДВР в деня на реализираното ПТП е в размер на 500 лв.

С оглед гореизложеното, основателна се явява и акцесорната претенция за присъждане на законна лихва върху претендираното обезщетение. Върху определените суми като обезщетение за имуществени и неимуществени вреди се дължи законната лихва /чл. 86, ал. 1 от ЗЗД/ от деня, в който вземането за обезщетение за вреди става изискуемо. Това е моментът на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт /Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК, т.4/, като длъжникът се смята в забава и без покана /чл. 84, ал.1 от ЗЗД/. В случая се дължи законна лихва за забава върху сумите от 200.00 лв., 04.00 лева, 300.00 лв. и 500.00 лв., представляващи обезщетение за имуществени и неимуществени вреди, за периода от 09.07.2019 г. (датата на влизане в сила на решението № 150340/25.06.2019 г. по НАХД № 5582/2019 г. /вж. съдебно удостоверение от 20.02.2023 г., л.46/ по описа на СРС, НО, 11 –ти състав) до датата на окончателното плащане на задължението.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на ищцата направените разноски в размер на 10 лева - платена държавна такса.

С оглед осъществяването процесуално представителство на ищцата от адв. Д.

при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, на същия следва да се присъди адвокатско възнаграждение съобразно чл. 7, ал. 2, т. 2 вр. чл. 8, ал. 1 от Наредба № 1 от 09 юли 20004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Поради това и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ответникът следва да бъде осъден да заплати разноските по делото за адвокатско възнаграждение, определено съобразно уважената част от исковете, в размер на 400.00 лева.

Воден от горното, Административен съд София град, I отделение, 21-ви състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи при Министерство на вътрешните работи на основание на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ да заплати на О. С. С., ЕГН:[ЕИК], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] ап.16, сумата в размер на 200.00 лв. /двеста лева/, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди – заплатена глоба, претърпени в резултат на отменено, като незаконосъобразно, с решение № 150340/25.06.2019 г. по НАХД № 5582/2019 г. по описа на СРС, НО, 11-ти състав, Наказателно постановление № 19-4332-001338/19.02.2019 г.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи при Министерство на вътрешните работи на основание на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ да заплати на О. С. С., ЕГН:[ЕИК], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] ап.16, сумата в размер на 04.00 лв. /четири лева/, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди – заплатена комисионна, претърпени в резултат на отменено, като незаконосъобразно, с решение № 150340/25.06.2019 г. по НАХД № 5582/2019 г. по описа на СРС, НО, 11-ти състав, Наказателно постановление № 19-4332-001338/19.02.2019 г.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи при Министерство на вътрешните работи на основание на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ да заплати на О. С. С., ЕГН:[ЕИК], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] ап.16, сумата в размер на 300.00 лв. /триста лева/, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди - заплатени разноски за адвокатски хонорар, претърпени в резултат на отменено, като незаконосъобразно, с решение № 150340/25.06.2019 г. по НАХД № 5582/2019 г. по описа на СРС, НО, 11-ти състав, Наказателно постановление № 19-4332-001338/19.02.2019 г.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи при Министерство на вътрешните работи на основание на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ да заплати на О. С. С., ЕГН:[ЕИК], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] ап.16, сумата в размер на 500.00 лв. /петстотин лева/, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, претърпени в резултат на действията и бездействията на служителите на ответника в процеса по издаване на отмененото като незаконосъобразно, с решение № 150340/25.06.2019 г. по НАХД № 5582/2019 г. по описа на СРС, НО, 11-ти състав, Наказателно постановление № 19-4332-001338/19.02.2019 г.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи при Министерство на вътрешните работи на основание на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ да заплати на адв. С. И. Д., с адрес [населено място], [улица], на основание чл. чл. 38 от

Закона за адвокатурата, сума в размер на 400 (четиристотин) лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: